

и тръгна за село. Колко веселъ бѣше сега Живко! Изминѣ града — настѣпи въ полето. Слѣнцето пекнѣло, трѣвата никнѣла, кукурекѣ, кокиче, синцеѣ, краснѣтъ шубрицитѣ, долчинитѣ и хѣлмоветѣ; щѣркелитѣ на друженѣ, накацали по мочуритѣ и гордо гордо се растѣиватѣ; пеперудитѣ фѣрчатѣ — всичко ново, всичко хубаво, всичко весело, па и човѣка прави веселъ. Живко радостенъ, че отива у дома си, още повече се въсхити при тия пролѣтни хубости на природата. И запѣ, замечта . . .

Огъ гр. Крушовъ-долъ, кѣдѣто учеше Живко, до селото му Гола Поляна имаше нѣщо 3 часа пѣтъ да ходи човѣкъ пѣшкомъ. Живко не усѣти какъ ги извѣрвѣ. А само да го бѣхте видѣли, какъ мило му станѣ, когато прѣвали близо, и прѣдъ очитѣ му се испрѣчи обичното му село! Той се просѣлзи, като видѣ мѣстото дѣто се е родилъ. . . Кѣщитѣ димѣхъ рѣкичката, която двоѣ селото, пакъ лекко се провлачаше на надолу, дѣцата газѣхъ изъ неѣ, а по зелѣнитѣ ѣ брѣгове овчари пасѣхъ стадата си. Колко е игралъ Живко по тѣзи мѣста и бралъ полски цвѣти!

Кога влѣзе въ село всѣкой го поздравляваше съ „добрѣ дошѣлъ“, като го спираше на пѣтя да го разпита за здравѣто му и какъ е прѣкаралъ въ града. Живко учтиво отговаряше всѣкому. Една жена се впустиѣ да обади на домашнитѣ му, че си иде. Майка му, баща му, сестричето и братчето му излѣзохъ и го срѣщнѣхъ. Додохъ и роднинитѣ му. Влѣзохъ всички въ кѣщи. Живко сложи торбата и даде на сестричето си и братчето подарѣка. Домашнитѣ и роднинитѣ му го распитвахъ за туй, за инуй, а братчето и сестричето му, показвахъ и се рад-